

VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 005165 11 Uvp
Banja Luka, 21.9.2011. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sudija Smiljane Mrše kao predsjednika vijeća, Edine Čupeljić i Zlatka Kulenovića, kao članova vijeća, uz učešće Margarete Nikić kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Ministarstva ... RS (u daljem tekstu: tužilac), protiv rješenja tužene SO, Š., broj 02-111-33 od 31.8.2010. godine, u predmetu administrativnog nadzora nad zakonitošću akta o imenovanju vršioca dužnosti direktora javne ustanove, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje rješenja Okružnog suda u Banjaluci, broj 11 0 U 005165 10 U od 14.10.2010. godine, u nejavnoj sjednici održanoj dana 21.9.2011. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanim rješenjem je odbačena tužba protiv osporenog akta, bliže navedenog u uvodu ove presude, kojim je G. K. imenovana za vršioca dužnosti direktora JU DZ, Š. iz Š., do završetka postupka javne konkurencije, a najduže na dva mjeseca, uz obrazloženje: da osporeni akt ne spada u akte definisane u odredbi člana 84. Zakona o lokalnoj samoupravi („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 101/04, 42/05 i 118/05, u daljem tekstu: Zakon) nad kojima je tužilac ovlašten vršiti administrativni nadzor; da se tužbom ne ukazuje na postojanje uslova iz člana 88. Zakona, a sve i da se radi o aktu nad kojim tužilac može vršiti nadzor, da nije legitimisan na pokretanje upravnog spora u smislu odredbe člana 2. stav 1. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 109/05, u daljem tekstu: ZUS), jer da se osporenim akta nije odlučivalo o njegovim pravima, obavezama ili interesu zasnovanom na zakonu.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje tog rješenja, tužilac osporava njegovu zakonitost zbog povrede zakona i propisa o postupku. Navodi da iz odredbe člana 88. stav 3. Zakona proizlazi da predmet administrativnog nadzora, pored opštih mogu biti i pojedinačni akti organa jedinica lokalne samouprave, da Zakon propisuje dva načina postupanja po zahtjevu za vršenje administrativnog nadzora, u zavisnosti od toga da li se radi o nezakonitom aktu (članovi 84.-87.) ili o aktu koji može prouzrokovati ozbiljne posljedice ili rizik od nenadoknadive štete (član 88.) što da je pobijanim rješenjem propušteno cijeliti. Ističe da je u ovom slučaju, a na njegov prijedlog, Vlada obustavila od izvršenja osporeni akt, što ukazuje da je netačna tvrdnja suda da se u konkretnom slučaju nije mogao vršiti administrativni nadzor, kao i tvrdnja da se iz navoda tužbe ne može izvesti zaključak da donošenje osporenog akta ukazuje na postojanje ozbiljne posljedice ili mogućnost nastanka

nenadoknadive štete, čime da je sud „faktički ušao u meritum tužbe“, a da nije pružio nijedan ozbiljan argument u prilog te tvrdnje. Pobija i stanovište o nedostatku legitimacije za pokretanje upravnog spora, tvrdeći da to ovlaštenje proističe iz odredbe člana 88 Zakona. Predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači uvažanjem tužbe i poništenjem osporenog akta.

Tuženi u odgovoru na zahtjev navodi da smatra da je osporeni akt nezakonit, jer da je donesen uz povrede odredaba Statuta Opštine Š. i Poslovnika Skupštine opštine, te da je rješenjem broj 02-111-49/10 od 26.11.2010. godine poništila osporeni akt. Zahtjev za vanredno preispitivanje smatra osnovanim, ali ne daje prijedlog obima i pravca odlučivanja suda.

Zainteresovano lice nije dalo odgovor na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev, pobijano rješenje, odgovor na zahtjev, kao i spise predmeta upravnog postupka i upravnog spora, na osnovu odredbe člana 39. ZUS-a, ovaj sud je odlučio kao u dispozitivu ove presude iz slijedećih razloga:

Akti koji mogu biti predmet administrativnog nadzora (što je predmet ove upravne stvari) taksativno su navedeni u odredbi člana 84. Zakona, To su: a) opšti akti skupštine jedinice lokalne samouprave, b) normativni akti načelnika jedinice lokalne samouprave, v) odluke u pogledu organizacije javnih tendera i dodjele opštinskog zemljišta, g) odluke o prijemu na rad i prestanku rada zaposlenih u administrativnoj službi, d) odluke o finansijskoj obavezi od 10.000,00 KM ili više i đ) akti doneseni u postupku sprovođenja povjerenih poslova državne uprave. Odredbom člana 87. istog zakona je propisano ovlaštenje tužioca kao organa koji vrši administrativni nadzor da za akt koji smatra nezakonitim, prvenstveno od donosioca traži da taj akt izmijeni, ukine ili poništi. U slučaju da organ donosilac akta to odbije ili akt o mijenjanju, ukidanju ili poništenju uopšte ne donese, tada tužilac može taj akt „osporiti pred nadležnim sudom“. Odredbom člana 88. stav 1. Zakona je takođe propisano ovlaštenje tužioca da može određeni akt „osporiti na nadležnom sudu“, ukoliko nađe da „može imati ozbiljne posljedice ili da postoji rizik od nenadoknadive štete“.

S obzirom na sadržaj navedenih odredbi, u kojima tužilac nalazi osnov za pokretanje upravnog spora, očigledno je da osporeni akt kojim je izvršeno imenovanje vršioca dužnosti direktora javne ustanove, iako je upravni akt u smislu odredbe člana 7. ZUS-a, ne spada u akte nad kojima tužilac može vršiti nadzor po odredbama ovog zakona, pa prema tome ni osporavati pred nadležnim sudom, čak i u slučaju da ispunjava uslove iz odredbe člana 88 stav 1. Zakona (može imati ozbiljne posljedice ili da postoji rizik od nenadoknadive štete). Ovo, sve iz razloga što je postupak administrativnog nadzora ograničen samo i jedino na akte iz člana 84. Zakona, kako to pravilno zaključuje i nižestepeni sud.

Neosnovani su navodi zahtjeva o tome da je sud „ušao u meritum tužbe“. Po ocjeni ovog suda, obrazloženje pobijanog rješenja ne sadrži takvo stanovište, jer je njime navedeno da se tužbom ne ukazuje na postojanje razloga iz člana 88. Zakona, ali uslovno-ukoliko bi se radilo o aktu nad kojim bi se mogao vršiti administrativni nadzor, uz napomenu ovog suda da ovom stanovištu prethode jasni i valjani razlozi da osporeni akt nije akt iz člana 84. Zakona.

Nasuprot ovome, djelimično je nepravilno stanovište pobijanog rješenja da tužilac nije legitimisan na podnošenje tužbe, jer razlozi iz člana 88. stav 1. Zakona predstavljaju direktno zakonsko ovlaštenje tužioca na pokretanje upravnog spora protiv pojedinačnog upravnog akta, ali onog definisanog isključivo odredbom člana 84. tačke v)-đ) Zakona. Otuda, ovo stanovište ne predstavlja povredu postupka zbog koje bi intervencija ovog suda bila neophodna, obzirom da su valjani prethodno iznijeti razlozi odbacivanja tužbe usljed činjenice da je tužba podnijeta u pogledu akta koji ne može biti predmet administrativnog nadzora.

Kod takvog stanja stvari, po ocjeni ovog suda pobijanim rješenjem nije ostvaren nijedan razlog njegove nezakovitosti iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS-a, pa se na osnovu odredbe člana 40. stav 1. istog zakona, zahtjev odbija kao neosnovan.

Zapisničar
Margareta Nikić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić